

Arrest

nr. 214 824 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 9 mei 2017, verklaart er zich op 11 mei 2017 vluchteling.

1.2. Op 31 juli 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en een soennitische moslim van gemengde afkomst (Tadzjiek/Pasthun). U woonde uw volledige leven samen met uw ouders en broers en zussen in Allar, een dorp in het district Qarabagh in de provincie Kabul.

Enige tijd voor uw definitieve vertrek uit uw herkomstregio kreeg uw vader met gezondheidsproblemen te kampen. Na een hartaanval bracht u, samen met uw moeder en één van de burens, uw vader naar een lokale kliniek. Een verantwoordelijke van de kliniek vertelde dat de behandeling van uw vader op die plaats niet mogelijk was.

U belde hierop naar uw oudste broer, M., die werkzaam is in het Afghaans nationaal leger. Uw broer kwam van zijn werk in uniform naar huis en bracht vervolgens uw vader naar een stedelijk ziekenhuis waar er wel een toereikende behandeling kon worden voorzien. Enkele dorpelingen waren door het zien van het uniform van uw broer te weten gekomen dat hij bij het Afghaans nationaal leger actief was.

Nadat uw vader uit het ziekenhuis ontslagen werd ontving uw familie een brief van de taliban. In de brief werd uw broer er van beschuldigd samen te werken met ongelovigen en werd er van hem gevraagd om zijn job op te geven. Omdat uw broer zijn job graag deed en zijn land wilde dienen, heeft hij zijn werkzaamheden niet stop gezet.

Ten gevolge uw broers beslissing op niet in te gaan op de eis van de taliban kwam er enige tijd later een tweede brief. In de tweede brief werd er gevraagd dat u, ter compensatie, zou gaan meewerken met de taliban. Uw familie besloot hierop dat u niet langer ter plaatse kon blijven en uw vertrek werd geconcretiseerd. De ochtend nadat de tweede brief werd ontvangen heeft u uw reisweg aangevat.

U was ongeveer een jaar onderweg. Vanuit Afghanistan reisde u via Pakistan en Iran naar Turkije. U stak vervolgens de grens over naar Bulgarije waar u eerst twintig dagen in een gesloten centrum verbleef en later nog enkele maanden in een open centrum zou verblijven. Vervolgens verbleef u maandenlang in Servië waar u een tijdlang in een park verbleef. Nadat u nog een korte periode in een open centrum was zette u uw reisweg verder via Kroatië, Italië en Frankrijk. U kwam in België aan op 9 mei 2017. Twee dagen later, op 11 mei 2017, werd er in uw hoofd een verzoek om internationale bescherming geregistreerd bij de Belgische asielinstanties.

In het kader van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: twee dreigbrieven van taliban (o), uw taskara (o), een foto en taskara van uw vader (o), een rapport opgesteld door het Centre PMS Libre de Namur dat uw intellect moet vaststellen (k), twee certificaten en diverse foto's van uw broer (o) en een attest van het Rode Kruis dat u psychologische opvolging heeft gekregen (o).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de in uw dossier beschikbare informatie blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw persoonlijk onderhoud aangepast aan uw leeftijd en georganiseerd door een hiervoor gespecialiseerde medewerker.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen zou moeten blijken dat de problemen die u en uw familie kennen zijn ontstaan door de functie van uw oudste broer, die actief is bij het Afghaans nationaal leger (ANA). Inwoners van uw dorp raakten van zijn job op de hoogte nadat uw broer in uniform naar huis kwam om jullie vader naar het ziekenhuis te brengen. Na een dreigbrief van de taliban, waarin gevraagd werd aan uw broer om zijn activiteiten stop te zetten, besloot uw broer om hier niet op in te gaan. Vervolgens gaf de taliban middels een tweede brief aan dat ze wegens de weigering van uw broer om zijn job bij het ANA stop te zetten van u verlangden dat u met hen zou gaan samenwerken. Dit was de concrete aanleiding voor uw vertrek.

De situatie zoals deze door u naar voor werd gebracht bevat verschillende passages die weinig aannemelijk zijn en ernstige twijfels doen rijzen over de ingeroepen vervolgingsfeiten. Zo is het opmerkelijk dat wanneer de functie van uw broer de oorzaak is voor de problemen, de taliban hierop specifiek gaat focussen op u en bovendien ook na uw vertrek op u blijft focussen. Volgens uw verklaringen zou uw zus u verteld hebben dat de taliban veelvuldig bij u thuis komt en telkens vraagt naar u (CGVS p. 17, 19). Nochtans gaf u bij uw aankomst in België te kennen dat uw volledige familie door de taliban werd bedreigd (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling).

Het is in die zin merkwaardig te noemen dat de rest van de familie kennelijk in staat blijkt te zijn om tot op heden – ruim twee jaar later – gewoon thuis te blijven wonen ofschoon de taliban er kennelijk van op de hoogte is dat uw broer, ondanks alles, gewoon zijn job verder zet. Hierbij aansluitend is het voorts uiterst merkwaardig dat uw ouders u niets zouden willen vertellen over hun (actuele veiligheids-) situatie. Volgens u zeggen ze wel dat het goed met hen gaat, maar liegen ze om u niet ongerust te maken (CGVS p. 8-9, 17-18). Echter blijkt uit uw verklaringen evenzeer dat uw familie weg wil uit de regio en dat ze hiervoor net wachten op het resultaat van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS p. 16). Dat uw familie in die context niets wil prijsgeven over hun situatie is van elke logica gespeend en doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wanneer blijkt dat u informatie heeft gekregen van uw zus en dus weet dat ze veelvuldig bij u thuis naar u kwamen vragen is het weinig logisch noch overtuigend dat u hier dan niet meer informatie over krijgt. Wanneer u met deze situatie geconfronteerd wordt geeft u enkel aan dat uw moeder met haar handelswijze u van problemen wil besparen (CGVS p. 23-24). Deze uitleg is evenwel weinig aannemelijk daar u in België bezig bent met een procedure om als vluchteling erkend te worden en uw moeder u met haar handelswijze in onwetendheid onderdompelt over de risico's die u en uw familie lopen in uw land van herkomst. Bovendien rijmt uw verklaring als zou uw familie u niets willen vertellen niet met de vaststelling dat ze blijkbaar wél dreigbrieven naar België willen opsturen in het licht dat u pas op de hoogte werd gebracht van het bestaan van een tweede dreigbrief na uw vertrek (CGVS p.12). Uw opeenvolgende verklaringen doen aldus ernstig twifelen aan uw relaas.

Naast het voormelde blijkt ook dat u onaannemelijk weinig weet over de job van uw broer en over de dreigbrieven die werden verstuurd. Zo blijkt vooreerst dat u naar eigen zeggen de brieven niet kan lezen en dat u de tweede brief, die over u in het bijzonder handelt, ook niet aan iemand heeft getoond om te laten vertalen. Wanneer de tweede brief werd besproken tijdens uw interview en er werd u gevraagd of u wist wat er in stond stelde u: "Nee, ik toonde het niemand om het aan mij te lezen. Ik kwam nooit deze documenten." (CGVS p. 12) Deze verklaring mag ten zeerste verbazen. Indien u daadwerkelijk door de taliban geïnterviewd werd én dit ook middels een brief die u in uw bezit heeft kenbaar werd gemaakt, kan verwacht worden dat u meer moeite zou nemen om precies op de hoogte te zijn van de exacte inhoud. Dat u op dit punt kennelijk weinig inspanningen leverde is een ernstige blijk van desinteresse jegens de door u ingeroepen problemen, hetgeen uw verzoek om internationale bescherming ook relativeert.

Ook aangaande de job van uw broer kan opgemerkt worden dat u hier slechts zeer beperkte kennis over heeft. Behalve dat hij een dienststation heeft in Jalalabad weet u niet waar hij precies zijn werkzaamheden uitvoert, u heeft er evenmin een idee van wat zijn rang is, hoe frequent hij naar huis kwam, wanneer hij bij het leger ging, wat hij precies doet in het leger... (CGVS p. 9, 22-23). U heeft zich, tot op heden, kennelijk niet geïnformeerd hierover. Van iemand die zijn land van herkomst heeft moeten ontvluchten precies ten gevolge de functie van zijn broer kan verwacht worden dat u meer zou (willen) weten hierover. Gezien u tot op heden nog altijd contact heeft met uw familie, inclusief uw broer die bij het leger zit, is uw gebrekkige kennis markant en weinig aannemelijk.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat de job van uw broer uiterst geheim werd gehouden. In het begin was uw eigen familie zelfs niet op de hoogte van zijn job. Wat u zelf betreft raakte u pas op de hoogte van zijn job wanneer hij naar jullie dorp kwam in uniform om jullie vader naar een ander ziekenhuis te brengen. U vermoedde dat de functie geheim werd gehouden voor de dorpingen en de taliban (CGVS p. 22). Indien uw broer en uw familie koste wat kost zijn functie geheim wilden houden is het opmerkelijk dat hij geen burgerkledij heeft aangedaan om jullie vader op te pikken en naar het ziekenhuis te brengen. Zelfs rekening houdend met het feit dat uw vader met hartproblemen kampte kan worden verwacht dat uw broer niet plots al de voorgaande geheimhouding overboord zou gooien en in uniform naar het dorp zou komen.

Naast de verschillende weinig aannemelijke passages binnen uw weinig complexe asielrelaas blijkt verder uit uw dat u er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over het tijdsverloop van de door u ingeroepen problemen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw familie een eerste dreigbrief ontvingen vijf tot zes dagen nadat uw broer jullie vader naar het ziekenhuis bracht: "Hij kwam op een dag in uniform naar huis en hij heeft papa naar het ziekenhuis gebracht. Toen hebben mensen van het dorp hem gezien. Vijf of zes dagen later ontvingen we een dreigbrief van de taliban." (CGVS-vragenlijst 3.5.) Bij het CGVS legde u duidelijk andere verklaringen af: "Dus dan hij [d.i. uw broer] kwam met zijn uniform en hij nam mijn vader en bracht hem naar de stad. [...] Wanneer mijn vader kwam van ziekenhuis, twee dagen later we kregen deze brieven. Dus twee dagen nadat vader van ziekenhuis kwam we kregen die brief." (CGVS p. 18) Er werd gevraagd hoe lang uw vader in het ziekenhuis bleef waar uw broer hem naar toe had gebracht. U antwoordde: "Ik weet niet meer. Ik denk het was twee of drie weken. Twee of drie weken." (CGVS p. 18) U gaf nadien nog meerdere keren te kennen dat uw vader twee tot drie weken werd opgenomen in het ziekenhuis en dat jullie twee dagen later de eerste dreigbrief ontvingen (CGVS p. 18- 21). Uw CGVS-verklaringen komen zodoende niet overeen met hetgeen u eerder bij de DVZ had verklaard.

Wanneer u geconfronteerd werd met uw initiële verklaringen gaf u aan dat het een probleem van de vertaling kon zijn en dat u toen ook recent hier was en dat u veel problemen had (CGVS p. 19). Deze uitleg kan evenwel niet worden weerhouden. De verklaringen die u bij DVZ heeft afgelegd, en waar uw voogd bij aanwezig was, werden u immers in uw moedertaal voorgelezen en u ging met dit verslag akkoord middels u handtekening. Wanneer u hier de kans toe kreeg heeft u over deze passage geen opmerkingen gegeven bij aanvang van uw CGVS-onderhoud en gaf u aan dat het DVZ-interview goed was verlopen (CGVS p. 3). Dat u ten tijde van uw verklaringen nog niet lang hier was kan evenmin worden aanvaard als uitleg. Uit de CGVS-vragenlijst blijkt immers dat het interview bij de DVZ werd afgenomen op 24 augustus 2017, ruim drie maanden nadat u een verzoek om internationale bescherming had ingediend. Rekening houdend met voormelde vaststellingen concludeert het CGVS dat de incoherenties niet worden weerlegd en dat u aangaande de kern van het relaas niet in staat was om geloofwaardige verklaringen af te leggen. Ook over hoeveel tijd er tussen de twee dreigbrieven verstreek bent u vaag en onzeker (CGVS p. 21). Dit is evenwel weinig logisch of overtuigend aangezien u bij het CGVS verklaarde te weten wanneer de eerste dreigbrief er kwam en u later ook stelde dat u de ochtend na de tweede dreigbrief bent vertrokken uit uw herkomstregio, waardoor kan verwacht worden dat u met enige precisie kan duiden na hoe lang de tweede brief volgde op de eerste (CGVS p. 20). De tegenstrijdige en bij wijlen vage verklaringen aangaande het tijdsverloop zetten uw geloofwaardigheid dan ook verder op losse schroeven, hetgeen er toe leidt dat u de persoonlijke motieven niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voor zover zou worden aangenomen dat uw broer op heden nog steeds in dienst is bij het leger, hetgeen geenszins vast staat of kan worden aangenomen op basis van de afgelegde verklaringen of voorgelegde stukken (meest recente certificaat dateert van drie jaar geleden), moet worden opgemerkt dat dit op zich geen voldoende dragend element is om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Vooreerst moet worden opgemerkt dat, hoewel u erg weinig weet over de job van uw broer, uit de foto's kan worden afgeleid dat uw broer slechts een laaggeplaatste medewerker is bij het ANA, waardoor niet kan worden aangenomen dat hij zonder verdere aanleiding een (bijzonder) doelwit zou zijn, laat staan dat zijn familie geviséerd zou worden door opstandelingen (uit het insigne op de foto's blijkt dat uw broer slechts tweede luitenant is). Bovendien, daar er geen geloof wordt gehecht aan de persoonlijke asielmotieven, kan niet worden uitgegaan van uw stelling als zouden dorpelingen, of enige andere buitenstaanders, op de hoogte zijn geraakt van de functie van uw broer. Indien uw broers functie niet gekend is bij anderen zal vervolging op deze basis zich evenmin voordoen. Hierbij aansluitend moet bovendien worden vastgesteld dat de vrees voor vervolging omwille van uw broer als laaggeplaatste medewerker bij het ANA verder moet gerelativeerd worden daar u uit een regio komt die grotendeels onder controle valt van de overheid, wat de risico's ontegensprekelijk inperkt. Aangaande de job van uw broer moet tenslotte nogmaals worden opgemerkt dat, ofschoon hij volgens uw verklaringen nog steeds bij het ANA werkzaam is, uw familieleden ruim twee jaar na uw vertrek nog steeds in staat zijn om thuis te blijven wonen zonder dat zij hierbij moeten onderduiken. Op basis van voorgaande vaststellingen komt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie dat de functie van uw broer geen afdoende basis vormt om in uw hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar de functie van uw broer dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat uw broer werkzaam was bij het leger maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

De door u ingediende documenten vermogen niet de bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Uw taskara en de foto en de taskara van uw vader geven het CGVS een indicatie van uw identiteit. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens die door het CGVS op heden niet in twijfel worden getrokken.

De twee certificaten en diverse foto's van uw broer tonen aan dat uw broer op een gegeven moment actief is geweest bij het ANA. Dit wordt op heden niet in twijfel getrokken door het CGVS.

De handgeschreven dreigbrieven die u heeft voorgelegd zijn eenvoudig zelf op te stellen en hebben aldus slechts een ondersteunende waarde.

Deze documenten zijn niet van die aard dat ze de twijfelachtige geloofwaardigheid van een relaas kunnen herstellen. Wat deze dreigbrieven betreft verwijst het CGVS verder naar de landeninformatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie en documentenfraude heerst, hetgeen verder de bewijswaarde van de door u voorgelegde dreigbrieven relativeert.

U legde verder een door het Rode Kruis afgeleverd attest neer dat stelt dat u in België psychologische opvolging geniet. Het document in kwestie geeft evenwel geen verdere informatie. De vaststellingen die op basis van het document kunnen gemaakt worden zeggen niets over de door u ingeroepen vervolgingsvrees en laten het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet toe om hier conclusies aan te verbinden.

Tot slot legt u nog een beknopt rapport opgesteld door het 'Centre PMS Libre de Namur' voor. Uit het rapport dat opgesteld werd op 2 mei 2018 blijkt dat uw intelligentiepotentieel getest werd door middel van de nonverbale Wechsler-test. Op basis van deze test zou uw IQ geschat worden op 58. Aangaande het rapport dienen verschillende opmerkingen te worden gemaakt. Vooreerst moeten de resultaten van een dergelijke test met de nodige omzichtigheid in perspectief worden geplaatst. Dergelijke IQ-testen, waar slechts beperkt onderzoek naar werd gedaan, betreffen de facto een vorm van abstract redeneren uitgevoerd binnen een momentopname. U verklaarde bijvoorbeeld zelf dat u in de periode van de test vermoeid was en dat u met slaaptekort te kampen had, hetgeen de resultaten kan beïnvloeden (CGVS p. 3-4). Voorts hangen de uiteindelijke resultaten ook af van de kwaliteit van de onderzoeker/bevrager (zeker in het geval er slechts beperkte duidingsmogelijkheden zijn zoals bij een non-verbale test), de aandacht die het subject heeft voor de testen en de ruis op de interactie tussen twee vernoemde personen. In deze kan ook opgemerkt worden dat met een dergelijke test eenvoudig zwakke resultaten kunnen behaald worden op intentionele wijze, afhankelijk van het te dienen doel.

Het naar voor geschoven IQ blijft louter een schatting, hetgeen bovendien geen sluitende of onweerlegbare methode is om een allesomvattend beeld op iemands capaciteiten te krijgen. IQ testen betreffen bovendien een westers meetinstrument, niet aangepast aan andere culturen, zoals de Afghaanse waar de scholingsgraad en onderwijskwaliteit algemeen lager zijn. U ging bijvoorbeeld zelf slechts vier jaar naar school, hetgeen geenszins uitzonderlijk is in uw land van herkomst. Waar non-verbale testen de cultuurgebonden invloed reduceren, kunnen zij deze niet volledig wegwerken (ook non-verbaal bestaan er cultuurverschillen) zoals uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier blijkt (oa handbook of intercultural assesment), wat opnieuw verder het resultaat beïnvloedt.

Een test review specifiek voor de non-verbale Wechsler-test (gepubliceerd in het Journal of Psychoeducational Assessment) merkt bovendien op dat deze test slechts op één domein focust, waardoor het onduidelijk is of het behaalde resultaat een correcte en complete weergave is van iemands cognitieve vermogen.

Bovenal moet worden gesteld dat een IQ van 58 volgens de schaal die hoort bij de non-verbale Wechsler-test slechts wijst op een milde retardatie. Rekening houdend met de voormelde kanttekening en de eurocentrische insteek dient te worden opgemerkt dat een mogelijk beperkt intelligentiepotentieel geenszins wil zeggen dat u niet in staat zou zijn geweest om een onderhoud bij het CGVS op een normale wijze af te leggen. Ook tijdens het onderhoud zelf kwamen geen indicaties in die zin naar voor. Behalve het feit dat u op bepaalde momenten vermoeid was en twijfelachtige verklaringen aflegde over het tijdsverloop van uw vervolgingsfeiten kwamen tijdens het onderhoud nergens elementen naar voor die er op zouden kunnen wijzen dat u niet in staat was om een aanvaardbaar interview af te leggen. De antwoorden die u heeft gegeven waren, los van hun accuraatheid, steeds helder en logisch volgend op de gestelde vragen. Het CGVS is dan ook van oordeel dat de door u afgelegd verklaringen kunnen gebruikt worden in het kader van een beoordeling naar uw nood aan internationale bescherming.

Tot slot merkt het CGVS hierbij aansluitend nog op dat een geschat IQ van 58 en een milde retardatie volgens een non-verbale intelligentietest er evenmin op wijst dat u niet in staat zou zijn om uw leven in Afghanistan en binnen die Afghaanse cultuur en context uit te bouwen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen”* en van *“het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen”*, alsook op een *“kennelijke beoordelingsfout in hoofde van de administratie”*.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een psychologisch rapport (stuk 3).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 13 november 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 en het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van de werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse nationale leger (hierna: ANA). In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij onaannemelijke en vage verklaringen aflegt over de evolutie van zijn voorgehouden problemen in Afghanistan sinds zijn vertrek en de eventuele problemen van zijn familie in Afghanistan; (ii) hij slechts een gebrekkige kennis heeft over de dreigbrieven en het werk van zijn broer; (iii) het niet aannemelijk is dat zijn broer geen burgerkledij zou hebben aangetrokken wanneer hij zijn vader ter hulp kwam; (iv) zijn verklaringen chronologisch niet coherent zijn; (v) de werkzaamheden van zijn broer bij het ANA niet van aard zijn op zich een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker met zich mee te brengen; (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; en (vii) aangaande zijn mentale problemen dient vastgesteld dat de door hem ondergane psychologische test aan kritiek kan worden blootgesteld, hetgeen de besluiten op basis van deze test ondermijnt, en verder niet blijkt dat een IQ van 58 en een milde retardatie verzoeker zou verhinderen in Afghanistan zijn leven op te bouwen.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij een IQ heeft van 58, dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud de cognitieve ontwikkeling had van een kind van acht jaar en dat de vragen tijdens dit onderhoud voor hem te ingewikkeld waren. Hij stelt dat het wegens zijn mentale toestand onmogelijk is om uit te leggen waarom zijn broer in uniform naar huis kwam of om veel over het beroep van zijn vader te kunnen vertellen. De in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden kunnen volgens hem ook door zijn mentale toestand worden verklaard.

Verzoeker verliest hierbij evenwel uit het oog dat de commissaris-generaal, op basis van ter zake pertinente informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), op verschillende punten terecht kritiek uit op de psychologische test die verzoeker blijkens het bijgevoegde rapport onderging (verzoekschrift, stuk 3). Zo stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: *"Aangaande het rapport dienen verschillende opmerkingen te worden gemaakt. Vooreerst moeten de resultaten van een dergelijke test met de nodige omzichtigheid in perspectief worden geplaatst. Dergelijke IQ-testen, waar slechts beperkt onderzoek naar werd gedaan, betreffen de facto een vorm van abstract redeneren uitgevoerd binnen een momentopname. U verklaarde bijvoorbeeld zelf dat u in de periode van de test vermoeid was en dat u met slaapttekort te kampen had, hetgeen de resultaten kan beïnvloeden (CGVS p. 3-4). Voorts hangen de uiteindelijke resultaten ook af van de kwaliteit van de onderzoeker/bevrager (zeker in het geval er slechts beperkte duidingsmogelijkheden zijn zoals bij een non-verbale test), de aandacht die het subject heeft voor de testen en de ruis op de interactie tussen twee voornoemde personen. In deze kan ook opgemerkt worden dat met een dergelijke test eenvoudig zwakke resultaten kunnen behaald worden op intentionele wijze, afhankelijk van het te dienen doel.*

Het naar voor geschoven IQ blijft louter een schatting, hetgeen bovendien geen sluitende of onweerlegbare methode is om een allesomvattend beeld op iemands capaciteiten te krijgen. IQ testen betreffen bovendien een westers meetinstrument, niet aangepast aan andere culturen, zoals de Afghaanse waar de scholingsgraad en onderwijskwaliteit algemeen lager zijn. U ging bijvoorbeeld zelf slechts vier jaar naar school, hetgeen geenszins uitzonderlijk is in uw land van herkomst. Waar non-verbale testen de cultuurgebonden invloed reduceren, kunnen zij deze niet volledig wegwerken (ook non-verbaal bestaan er cultuurverschillen) zoals uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier blijkt (oa handbook of intercultural assesment), wat opnieuw verder het resultaat beïnvloedt.

Een test review specifiek voor de non-verbale Wechsler-test (gepubliceerd in het Journal of Psychoeducational Assessment) merkt bovendien op dat deze test slechts op één domein focust, waardoor het onduidelijk is of het behaalde resultaat een correcte en complete weergave is van iemands cognitieve vermogen.

Bovenal moet worden gesteld dat een IQ van 58 volgens de schaal die hoort bij de non-verbale Wechsler-test slechts wijst op een milde retardatie. Rekening houdend met de voormelde kanttekening en de eurocentrische insteek dient te worden opgemerkt dat een mogelijk beperkt intelligentiepotentieel geenszins wil zeggen dat u niet in staat zou zijn geweest om een onderhoud bij het CGVS op een normale wijze af te leggen. Ook tijdens het onderhoud zelf kwamen geen indicaties in die zin naar voor. Behalve het feit dat u op bepaalde momenten vermoeid was en twijfelachtige verklaringen aflegde over het tijdsverloop van uw vervolgingsfeiten kwamen tijdens het onderhoud nergens elementen naar voor die er op zouden kunnen wijzen dat u niet in staat was om een aanvaardbaar interview af te leggen. De antwoorden die u heeft gegeven waren, los van hun accuraatheid, steeds helder en logisch volgend op de gestelde vragen. Het CGVS is dan ook van oordeel dat de door u afgelegd verklaringen kunnen gebruikt worden in het kader van een beoordeling naar uw nood aan internationale bescherming." (eigen onderlijning). In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen enkel element aan dat op de hiervoor geciteerde motivering een ander licht zou kunnen werpen. Evenmin brengt hij enige (bijkomende) psychologische test bij waaruit zou kunnen blijken dat de vaststellingen uit de eerste test worden bevestigd of dat anderszins werd vastgesteld dat hij effectief over beperkte intellectuele capaciteiten beschikt. Er dient dienaangaande tevens op gewezen dat in het bijgevoegde rapport zelf wordt vermeld dat verzoekers non-verbale intelligentie zich onder het gemiddelde bevindt, zodat dienaangaande bezwaarlijk kan worden besloten dat verzoeker niet of slechts in beperkte mate in staat zou zijn zich op een verbale wijze te kunnen uitdrukken. Eveneens vermeldt het bijgevoegde rapport zelf dat verzoeker vermoeid was en hierdoor bij momenten concentratieproblemen zou hebben kunnen gehad. Een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud duidt inderdaad vooral aan dat verzoeker de vragen wel degelijk begreep en dat zijn antwoorden geenszins suggereren dat dit niet het geval zou zijn geweest. Het loutere feit dat verzoeker tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde en dat zijn kennis op bepaalde vlakken beperkt is, betekent immers niet *ipso facto* dat verzoeker wegens mogelijks beperkte intellectuele capaciteiten de vragen niet zou hebben begrepen. Gezien het geheel van de beschikbare informatie en verzoekers verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, kan niet worden aangenomen dat de terecht in de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden louter het gevolg zijn van verzoekers mentale toestand.

In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker werkelijk een IQ van 58 en een vorm van milde retardatie heeft, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op hieruit op zich evenmin kan blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn leven in Afghanistan op te bouwen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Dat hij de precieze chronologie van de feiten ook niet precies kent, dat hij denkt at zijn vader twee weken na zijn hartaanval terug naar is gekomen. Vijf dagen hierna kreeg de familie de eerste brief en twee dagen daarna kregen zij de tweede brief. De ochtend nadat ze de tweede brief gekregen hebben, vertrok verzoeker naar België,”*, komt hij niet verder dan het op een gekunstelde en *post factum* wijze trachten te verzoenen van zijn eerdere, tegenstrijdige verklaringen aangaande het tijdsverloop van de door hem voorgehouden feiten. Dergelijk verweer is allerminst ernstig, daar het bevestigen van één versie van een tegenstrijdigheid deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt.

Verder voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de motieven in de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad ten overvloede vast dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt gesteld als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de in uw dossier beschikbare informatie blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw persoonlijk onderhoud aangepast aan uw leeftijd en georganiseerd door een hiervoor gespecialiseerde medewerker.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat (de) artikel(en) (2 en) 3 van het EVRM wordt(en) geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen.

Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar de functie van uw broer dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat uw broer werkzaam was bij het leger maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.”

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse heden nog steeds correct en actueel is. De informatie opgenomen in het verzoekschrift ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie. Waar verzoeker verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, dient er bovendien op gewezen dat dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER